

Julius Caesar (Needcompany) Foto Mark Bisaerts

is een verschil tussen verstaan en begrijpen."

Heb jij zelf ook het gevoel dat er een groot verschil is tussen wat je vroeger hebt gedaan en je ervaring nu bij Julius Caesar? Denk je nu anders na over acteren?

DR: "Het is totaal andere materie. Ik vind nog altijd dat die scène in *Alles Liebe* juist zat. Maar het is gewoon andere materie, een andere voorstelling. Ik herinner me een bepaalde discussie tijdens de repetities. Op een bepaald ogenblik moest ik vier of vijf zinnen zeggen en ik zei ze niet, maar maakte een geluidje met mijn tong. Johan en ik vonden dat fantastisch en Jan vond dat zo vals als wat. En dan voel je bij ons de geschooldheid. Ik vind het boeiend dat je door een regisseur, door een Jan Lauwers, in een korset wordt geduwd, dat al die dingen eraf vallen, dat het een heel nauw pad wordt waarover je moet gaan. In het begin wringt dat korset, maar na verloop van tijd ga je er heel vrij in voelen. Dat zijn verworvenheden als

acteur, waar je van leeft en waarmee je voortdoet. Die twintigduizend mogelijkheden zijn zeker niet allemaal uitgeprobeerd. We hebben eigenlijk heel snel een aantal dingen vastgelegd, een stramien waarin nog wel veel kon. Maar als je dat vergelijkt met *Alles Liebe*, *Don Carlos* of *Alpenrosentango*, dan is er weinig uitgeprobeerd en geïmproviseerd. Wat ik zo fantastisch vind is dat dat korset mij in het begin zo beklemde, dat ik me daarin nadien heel vrij voelde. Het is alsof je met een woordenschat van honderd woordjes hetzelfde moet zeggen als met een hele vocabulaire, dat je armen en benen worden afgehakt, maar dat je toch die rol moet spelen. Maar op de duur leer je Lauwers kennen en weet je wat hij vals vindt en begin je met hem mee te denken. En dan blijkt dat pad niet zo nauw natuurlijk.

Dat vind ik voor mezelf het boeiende aan free-lancen: dat er iemand komt die zegt wat Perceval doet is flauwekul, en dat er morgen iemand komt en zegt wat Lauwers doet is flauwekul. Als je daar voor open staat dan gaan er we-

relden voor je open. Maar het is wel zo dat je na een tijd begint te zoeken, te selecteren, te filteren. Nu heb ik zo'n tien jaar al van alles meegemaakt. Nu vallen er mensen weg waarmee ik vroeger wel zou willen werken. Misschien ben ik nu toch beïnvloed door een bepaalde manier van naar theater kijken en zouden bepaalde werkprocessen uit het verleden me niet meer interesseren. Maar ik probeer mijn onafhankelijkheid te bewaren, los van een regisseur.

Ik heb in het begin tegen Jan gezegd: ik wil je leren kennen, ik wil weten wat je interesseert. Ik heb ook ideeën over een voorstelling, maar ik wileerst weten wat de regisseur wil. En ik wil helpen die droom waar te maken. Bij *Don Carlos* vond Ivo Van Hove dat ik niet gespeeld had wat hij wilde. Dan voel ik me ontgoocheld, ook al vindt de hele zaal mij goed. Als hetgeen je zelf over een voorstelling denkt dan nog kan samenvallen met hetgeen de regisseur denkt, dan heb je een goede samenwerking. Ik heb altijd een beeld over mijn rol, maar ik leg dat de eerste